

Η γιαγιά μας η Μυροφόρα!

Γράφει ο Γιώργος Αθανασιάδης

Συνέχεια από την προηγούμενη έκδοση του Κόσμου της Τρίτης Ηλικίας

Με τα διάφορα φάρμακα του Ερυθρού Σταυρού, όσα απο τα παιδιά ήταν άρρωστα άρχισαν να συνέρχονται με πρώτη τη Νίνα, πού έπιασε αμέσως δουλειά. Τα διπλανά χωριά είχαν κόσμο και αυτά και έτσι ξαμολύθηκε η Νίνα καπου να ζητήσει κάτι λίγο φαγητό για κείνην, τα αδέρφια και τα ξαδέλφια της. Γύρισε στις γειτονιές πήγε και στο διπλανό χωριό το Μεσημέρι και πιά κάτω στο Λάκκωμα διασχίζοντας τα χωράφια και τα μικρά δάση και τελικά το μεσημέρι η αργότερα τ' απόγευμα γύριζε με δύο σακκούλες χάρτινες που είχαν λίγο βουτυρο, τυρί, ψωμί και αυγά για όλη την οικογένεια. Χαρούμενη ήταν η Νίνα και πάντα παρόλη τη πείνα και την κούραση της δεν άγγιζε τίποτα γιατί ήθελε να είναι δίκαιη, έπρεπε να φάνε όλοι γιατί έτσι πάντα γινότανε. Μια μέρα κουρασμένη καθώς ήταν είχε μπει πιά και το τρίτο καλοκαίρι που περνούσαν στο Αταλί ξάπλωσε στη σκιά ενός δέντρου και την αποπύρε ο ύπνος. Τα φαγητά ήταν δίπλα της μέσα στα χάρτινα σακούλια. Καθώς κοιμόταν, κρατς χρούτς ο θόρυβος την ξύπνησε και αντικρύζοντας τον τεράστιο όγκο δίπλα της έβαλε τις φωνές. Με τις τοιρίδες εξαφανίστηκε ο όγκος μαζί όμως και ότι είχε στα σακκούλια της. Αν είχε μαχαίρι θα το μαχαίρωνε η ίδια το βρωμογούρουνο, που πως βρέθηκε εκεί στην ερημιά και έφαγε το φαγητό το δικό της και των παιδιών. Απο τη στεναχώρια της και μη έχοντας οποιαδήποτε φιλόζωη ή οικολογική ευαισθησία, φαντάστηκε τον κλέφτη του φαγητού της ροδοκοκκινισμένο απο το ψήσιμο και ξαπλωμένα ανάσκελα σε ένα ταψί και να ορμάνε όλα τα

παιδιά και να τον ξεκοκκαλίζουνε.

«Ντο θα ίνουμες α τώρα; Ντα φτάω η αχαρεσσα; (τι θα απογίνουμε τώρα, τι να κάνω η άχαρη);» αναρωτήθηκε η μικρούλα Νίνα που πιά είχε μεγαλώσει αρκετά και κόντευε 14 χρονών κορίτσι, όμως χλωμό και αδύνατο όπως όλα άλλωστε τα παιδιά της κατοχής. Η αλήθεια, είναι ότι καλόβλεπαν τα κορίτσια τη Νίνα και την Ελένη πού ήταν τα μεγαλύτερα εκεί στο χωριό και κάποιες φορές τόλμησαν να στείλουν προξενιά στην Μυροφόρα για τα δύο μεγαλύτερα κορίτσια.

«Ντο λέτε, σκυλ παιδιά; (τι λέτε, παιδιά σκύλων); Τεμέτερα τα κορίτσια εν χάταλα, τσαχίλικα (τα κορίτσια μας είναι μικρά παιδιά)» και συμπλήρωνε μέσα της και στον άντρα της αργότερα.

«Τα παιδιά της αδελφής μου είναι και παιδιά μου και τα κορίτσια της κορίτσια μου... Δε τα πουλάω στους γιους των μαυραγοριτών και των δοσίλογων. Καλύτερα να μπορέσουμε να φύγουμε απο δώ. Αρκετά κάτσαμε, τρία χρόνια φτάνει, να πάμε στη Θεσσαλονίκη»

Το αλάνθαστο ένστικτο της της έλεγε ότι έπρεπε να φύγουν, γιατί αρκετά υπέφεραν αυτά τα τρία χρόνια. Βέβαια, μέσα απο όλες τις δυσκολίες δεν ήταν αχάριστη και πάντα κοίταζε ψηλά γιατί είχε αποκτήσει ειδική σχέση φιλίας και επικοινωνίας με τον Υψιστο.

«Γιαβρί μ, σο χέρι νατ αφκά είμες ότι θέλει εφτάει μας (Γιαβρί μου, στο χέρι του απο κάτω είμαστε ότι θέλει μας κάνει)» μου είχε πεί εκείνο το βράδυ του μεγάλου σεισμού στη Θεσσαλονίκη το 1978, έξω στην αυλή του σπιτιού της στην Ανω Τούμπα, πάντα αυτό πίστευε και πορευόταν. Βέβαια η αλήθεια είναι ότι δεν άφηνε ποτέ τίποτα στη τύχη ή τα περιθώρια σ Εκείνον να αποφασίζει για κείνην και τα παιδιά της. Εκείνη αποφάσιζε και απλά ζητούσε την αρωγή του να προχω-

ρήσει. Ας έλεγε και διατυμπάνιζε τ αντίθετο. Και καλά έκανε και Εκείνος φαίνεται ότι της συμπαραστέκοταν. Και έτσι είχαν μια αρμονική σχέση οι δύο τους.

Κάτι άλλο που έγινε, είναι ότι όλο αυτό το διάστημα που ήταν στο Αταλί (Κάτω Σχολάρι) ποτέ δεν ήρθε στον ύπνο της η αδελφή της η Μαρία. Ούτε την είδε σαν όραμα. Αυτό σκεπτόταν αυτό το μεσημέρι του Μάη του 44, ενώ κοίταζε τα παιδιά που δούλευαν στα χωράφια και εκείνη μαζί τους στη ξένη γή και για ξένα αφεντικά. Κάθισε να ξαποστάσει και είδε μια γυναίκα να έρχεται κατά το μέρος της. Δε την γνώρισε αμέσως, είχε αρχίσει να ξεχνάει και ανθρώπους μέσα απο τα βάσανα της κατοχής. Ηταν μια γυναίκα όμορφη, περίπου συνομήλικη της αδύνατη και την πλησίασε με ένα πλατύ χαμόγελο.

«Μύρη, ντε φτάς; Κε γνώρισες με; (Μύρη τι κάνεις; Δε με γνώρισες); «Ποίος ες; (ποια είσαι);»

«Μύρη, η Ραχήλα είμαι...»

Στο άκουσμα του ονόματος της παιδικής της φίλης απο τη Ρωσία, αναγάλλιασε η ψυχή της και η καρδιά της άρχισε να κτυπάει δυνατά... «μάνα ... Παναϊά μ... Ραχήλα μ... πως, πως;»

Κάθισαν και τάπανε. Η Ραχήλα ένα γυιό είχε και ήταν μικροχήρα. Ολα τα χρονια της κατοχής γύρισε πέρα δώθε στα χωριά γύρω απο τη Θεσσαλονίκη και προσπαθούσε να επιβιώσει με το παιδί της. Εκεί άκουσε διάφορες ιστορίες και φυσικά και την ιστορία της οικογένειας απο τον κάμπο του Νευροκοπίου, τη Ποντιακή οικογένεια απο το Οχυρό. Τότε θυμήθηκε την παιδική της φίλη τη Μυροφόρα και όταν ρώτησε το όνομα έγινε η επιβεβαίωση και έτσι βρεθήκανε. Θυμηθήκανε ιστορίες απο τα σχολικά τους χρόνια στη Ρωσία, θυμηθήκανε ότι τις ένωνε και τη ζωή που τις χώρισε. Προσφυγοπούλες και οι

δύο απο το Πόντο έφυγαν απο το Τουαπέ της Ρωσίας και με καράβι διέσχισαν τη Μαύρη Θάλασσα, το Αιγαίο και φτάσαν στον Πειραιά. Η ζωή της χώρισε εκεί στον Πειραιά και τη διανομή των προσφύγων, που αλλού έστειλε την Ραχήλ και αλλού τη Μυροφόρα και την οικογένεια της... Ομως η σημερινή συνάντηση, ήταν και καθοριστική για κάποιο λόγο για τη πορεία και την εξέλιξη της οικογένειας της Μυροφόρας.

Η Ραχήλα, άκουσε και είδε με τα μάτια της όλη την ιστορία και την πορεία της οικογένειας. Ειδη τα παιδιά της Μυροφόρας αλλά και τα ορφανά της αδελφής της. Τότε της είπε οτι θα μιλούσε σε μια καλή κυρία Εβραία που έμενε στην Ανω Τούμπα στη Θεσσαλονίκη, στη μαντάμ Χούντερ. Αυτή βοηθούσε και πολύ γιατί την είχαν και πολύ βοηθήσει. Δε πέρασε μήνας και το καλό μαντάτο ήρθε μέσω ενός αγωγιάτη.

Τα παιδιά ήταν στα χωράφια και δούλευαν και η Μυροφόρα έκανε λίγο χαβίτς (ποντιακό φαγητό με αλεύρι καλαμποκιού) για να φάνε τα παιδιά, στη κουζίνα του σχολείου, δίπλα το τσαντηρόσπιτο. Ενας άντρας ξένος φώναξε το όνομα της και εκείνη έτρεξε να δει τι συμβαίνει. Της έδωσε ένα γράμμα σε ένα φάκελλο κλειστό. Η Μυροφόρα στο μεταξύ είχε μάθει και τα Ελληνικά γράμματα, γιατί μόνο Ρούσικα ήξερε να γράφει και να μιλάει εκτός απο τα Ποντιακά, αλλά μαζί με τα παιδιά στο σχολείο έμαθε και εκείνη. Το γράμμα έγραφε, λίγα λόγια πού έλεγαν τα πάντα... λίγα λόγια αρκετά για να αλλάξει η ζωή τους...

Συνέχεια την επόμενη Τετάρτη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ - ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Australian
registered Greek

Lawyer entitled
to practice Greek Law

Το γραφείο μας σε συνεργασία και με τη Δικηγόρο του Σύδνευ ΑΘΗΝΑ ΤΟΥΡΙΚΗ (ATHENA TOURIKIS) - SOLICITOR αναλαμβάνουμε την διεκπεραίωση των υποθέσεων σας στην Ελλάδα και την Αυστραλία.

- Θέματα κληρονομιών, αποδοχές, διανομές περιουσιών και σύνταξη διαθηκών στην Ελλάδα και την Αυστραλία.
- Γονικές Παροχές, θέματα ασφάλισης και συνταξιοδοτικά στην Ελλάδα.
- Τακτοποίηση με συνεργάτες λογιστές στην Ελλάδα των φορολογικών σας θεμά-

- των - Ελληνική υπηκοότητα και ελληνικά διαβατήρια.
- Κάθε είδους μεταβίβαση ακινήτων, πώληση, αγορά κ.λπ. στην Ελλάδα.
- Πληρεξούσια για την Ελλάδα για οποιοδήποτε θέμα υπάρχει ανάγκη.
- Εκδοση ΑΦΜ, ΑΜΚΑ και κλειδαριθμού κα-

- θώς και διορισμό φορολογικού αντικλήτου στην Ελλάδα - Υπαγωγή κατοίκων εξωτερικού στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. στην Αθήνα.
- Πλήρης ενημέρωση σχετικά με τα φορολογικά σας θέματα και τις τυχόν οφειλές σας σε σχέση με την περιουσία σας στην Ελλάδα όπου και αν βρίσκεται εκεί.

Βρισκόμαστε ΕΔΩ στην Αυστραλία για οποιοδήποτε θέμα σας απασχολεί στην Ελλάδα.

Επικοινωνήστε μαζί μας Tel: 0421 969 172, (02) 9261 3144, e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

Διεύθυνση: 377-383 Sussex St. (Suite 4, Level 5), SYDNEY, NSW 2000